

شىيجا ناويا

و: حوسين عهلى

سايى

ئەمە چيرۆكى مندا ئىككى بچووكە
 ناوى «سايى» يە و بەرى ئەو
 كولهكەيە كە كۆى دەكردهوه.
 پاشان سايى وازى لە گۆيدان
 بەكولهكەى مينا و، شتىكى ترى
 دۆزىيەوه بۆ ئەوهى شوپىنى
 بگريتهوه، دەستى دايە
 تابلۇكيشانى چهور و ئەوندەى
 پىئ نەچوو ديتى كە سەرقالى وپنە
 رۆنييهكانىهتى، هەروەك چۆن
 لەوهوپيش خەرىكى بەرهەمى
 كولهكە بوو.

دايك و باوكى بەتەواوى دەيانزانى زۆر
 جار بۆ كرىنى بەرهەمى كولهكە دەچپتە
 دەرەوه. بەرامبەر چەند يەنكى ديارىكراو
 دەيكريئ، تاوهكو كۆمەلئكى گەورەى كۆ
 كردهوه و كاتىك دەگاتە مالهوه يەكەم جار
 كونىكى ورد دەكاتە سەرووى كولهكەكە، و
 بەئاگايىيەوه تۆوهكەى لە نىوى دەردىنى،
 دواجار و بۆ ئەوهى لە بۆنە ناخۆشەكەى
 رزگارى بيت بەگەلاى چا پرى دەكاتەوه پاش
 ئەوه مەى ساكى دىنى كە لە بەرماوهى
 بادەكانى باوكى پاشەكەوتى كرددوو، و بە
 ئاگايىيەكى زۆرەوه دەست بە رەنگکردنى
 رووكەشى كولهكەكە دەكات.

سايى بە رادەبەكى گەورە گوپى دەدايه

بهروبوومی کوله که. روژیکیان له کاتیکدا له سهر که نار ده گه را سهرقالی بیرکردنه وهی بابه تی کاریگه ری بوو که کوله که یه، بهرام بهر دیمه نیکی نائاسایی سلهمییه وه، رووتانه وه یک لاکیشی پی او پکی به سالآچوو سهرنجی راکیشا، که له که پریک له سهر که نار که هاته دهره وه.

سایبی گوتی: «به ری ئه و کوله که یه چند نایابه!» به له قاندنی ته پله سهره رووتاهه کی پی او به سالآچوو که له بهرچاو ون بوو.

ئه و کات سایبی تیگه یشت له لیکدانه وهی ئه وهی دیتی هه له ی کرد، له وئ ویتستا و به دهنگیکی بهرز به خوی پی که نی. و به پیره تاوه کو ماله وه پی ده که نی.

هه رچهنده سایبی به بهر دووکانی سه وزه فروش، یاخو هه لواجی، یان له راستیدا هه رووکانی سه وزه فروشیک کوله که بفروشی رابوو ردا یه، بو چند خوله کیک راده وه ستا و چاوی دهرییه روکاری دووکانه که و ئه م به ره مه گرانبه هایه ی دهنرخاند.

سایبی دوانزه سالانه و، هیشتا وه کو له قوناعی سهره تاییدا بوو، دوا ی ته واوبوونی خویندن له جیاتی یاریکردن له گه ل هاوه له کانیدا به ناسایی له شاره که دا ده ست به گه ران به دووی به ره می کوله که دا ده کات.

شه ویش به چوارمه شقی له سوچیکی ژوو ره که دا داده نیشی خوی به به ره می ئه و کوله کانیهی دوا جار هیناونی خه ریک ده کات. که له وه ده بیته وه هه ندیک له ساکی پیدا ده کات، و ته په دۆریک که خوی دروستی کردوو به خا ولییه که وه به ستراوه ده خاته نیو کوله که که، و ده خاته نیو قوتوویه که، که به تاییه تی بو ئه م مه به سته ی هه لگرتبوو. دوا ی ئه وه ئه م شتانه ده خاته سهر پالپشته بچوو که که بو ئه وه ی پشکوی خه لووزه که، هه ردوو پی گهرم بکاته وه، پاشان ده چیته سهر خه وگه که ی.

هه ر که روژی دوا یی له خه وه ستا، به کسه ر قوتوو که ده کاته وه بو ئه وه ی تاقی بکاته وه. ئه وکات له ئه نجامی چاره سهرکردنه که پیستی کوله که که ته واو شیدار ده بیت. ئه وکات پیش ئه وه ی دهروو یه که به ناوه راست کوله که که وه به سته ی، و به به ره تاوه که دا هه لیواسی بو ئه وه ی وشک بیته وه به شهیدایییه وه چاو دهریته سامانه که ی، پاشان بو قوتا بخانه ده چیت. سایبی له شاریکی که نار دهریا ده ژیا. سهره رای ئه وه ی به پی یاسا شاریکی گه وره یه، به لام مرؤف ده توانی له ماوه ی بیست خوله که دا ئه مسهر و ئه وسهری بکات، سایبی به ریگه کانیدا هاتوچوی ده کرد، له بهر ئه وه شاره زای هه موو ئه شوینانه بوو که کوله که یان

ده‌فرۆشت، ئاگاداری چۆنیه‌تی هه‌موو به‌ره‌می کوله‌که‌ی بازاره‌که‌ بوو. سایبی ئاوری له کوله‌که‌ی کۆنی لوولی شیوه‌ جیاواز نه‌ده‌دایه‌وه‌ که به‌ شیوه‌یه‌کی ئاسایی کۆکه‌ره‌وه‌ی به‌ری کوله‌که‌ به‌ چاکترین ده‌زانی، ئه‌و جۆره‌ی که ئه‌و به‌ دلێه‌تی جۆری ساف و لووس و رازاوه‌یه‌.

هاورپیه‌کی باوکی سایبی که به‌سه‌ردانیکی کورت هات بۆ لای پیتی گوت: «وه‌ک دیاره‌، ئه‌م کورپه‌ت. ته‌نیا به‌ری کوله‌که‌ی خۆش ده‌وێت». ئه‌مه‌ی گوت و ئاماژه‌ی بۆ منداله‌که‌ کرد که له‌ سوچیکدا دانیشتبوو به‌ره‌نگکردنی به‌ری کوله‌که‌یه‌کی خری ساف و لووسه‌وه‌ خه‌ریک بوو.

باوکی سایبی که به‌بی هیوایی ده‌پروانییه‌ منداله‌که‌ی وه‌لامی دایه‌وه‌: «بیر له‌وه‌ بکه‌ره‌وه‌ مندالیک کاتی خۆی به‌کاری سوود به‌به‌ری کوله‌که‌ به‌م شیوه‌یه‌ به‌سه‌ر ده‌بات!».

هاورپیه‌کی گوتی: «ئه‌ی کوری بچووکم سایبی گوێ بگره‌، کۆکردنه‌وه‌ی ژماره‌یه‌کی زۆر له‌م شتانه‌ هه‌میشه‌ بی‌ که‌لکه‌. وه‌ک ده‌زانی زۆر شتیش بایه‌خدار نییه‌، و ئه‌وه‌ی له‌سه‌رته‌ یه‌ک دوو کوله‌که‌ی نا‌ئاسایی بدۆزیته‌وه‌».

سایبی باسه‌که‌ی کۆتایی پی هینا و گوتی: من ئه‌م جۆرم لا په‌سندتره‌. باوکی سایبی و هاورپیه‌کی ده‌ستیان کرد به‌ باسکردنی کوله‌که‌. باوکی گوتی: ئایا ئه‌و کوله‌که‌یه‌ی که له‌ جۆری «باکین» بوو له‌ پێشانگه‌ی کشتوکالی به‌هاری رابردوودا پێشان درا له‌ یاد نه‌کردووه‌؟ به‌ راستی جوان بوو، وا نییه‌؟.

- به‌لێ له‌ یادمه‌، درێژه‌ که‌ته‌که‌...

له‌ کاتیکدا سایبی گوێی له‌ قسه‌کانیان ده‌بوو، له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ ده‌خه‌نی. کوله‌که‌یه‌ی «باکین» له‌و کاته‌دا ژاوه‌ژاویکی گه‌وره‌ی دروست کرد، به‌لام کاتیک سایبی چوو بیبینی «هه‌لبه‌ت هه‌یچی ده‌رباره‌ی شاعیری گه‌وره‌ باکین نه‌ده‌زانی» دیتی شتیکی شیوه‌ هه‌یچووچه‌، یه‌کسه‌ر له‌ پێشانگا‌که‌ چوو ده‌ره‌وه‌.

سایبی قسه‌که‌ی برین: به‌دانانی به‌سه‌ر سه‌ره‌ینه‌ر نه‌مروانییه‌ ئه‌و کوله‌که‌یه‌، ته‌نیا له‌ شتیکی شیوه‌ نامۆ و که‌ته‌ زیاتر نییه‌.

له‌ تووره‌یی و واق و پیمان باوکی هه‌ردوو چاوی فراوان بوون و هاواری به‌سه‌ر منداله‌که‌دا کرد: ئه‌مه‌ چییه‌؟ کاتیک نازانی باسی لێوه‌ بکه‌یت باشت‌ر وایه‌ بێدنگ بیت.

سایبی یه‌ک وشه‌ی تری نه‌گوت.

رۆژئیکیان، کاتیک سایبی بهیهکیک له شهقامه نائاوه دانه که ی پشته وهدا ده پوشت به پیکهوت چاوی کهوت به پیره ژنیک که له لا دووکانیکدا بوو بهری سیپه په و پرته قالی وشکراره ی ده فرۆشت له و کاته دا له پشت لا دووکانه که دا کۆمه لیکه گه وره له بهری کوله که ی هه لواسیوو.

سایبی یه کسه ر بۆ پشت لا دووکانه که ده رپه ری بۆ ئه وه ی کوله که که تا قی بکاته وه و پرسایری کرد: «ئایا ده توانم ته ماشای بکه م؟» و له پر بهری کوله که یه ک که درێژیه که ی پینچ ئینچ ده بوو و له یه که م تیروانینه وه ئاسایی دیار بوو سه رنجی راکیشا. ته نیا شتیکی تیدا بوو هانی خیرایی لیدانی دلای سایبی دا.

به هه ناسه برکی سایبی پرسایری کرد: «ئهمه به چه نده».

پیره ژنه که وه لامی دایه وه: «باشه، له به ره ئه وه ی تۆ مندالیکه ی بچوکی به پینچ یین ده تده می» سایبی به په له گوته: «له م بارودۆخه ی ئیستادا تکات لی ده که م بۆم دابنی، ده چم پاره که ت بۆ دینم»

بۆ ماله وه ده رپه ری، و بۆ دووکانه که گه راپه وه. بهری کوله که ی کری و بۆ ماله وه ی برده وه. له و کاته وه سایبی کوله که تازه که ی جی نه ده هیشت، له گه ل خۆی بۆ قوتابخانه ی ده برد و راهات له کاتی خۆیندا له ژیر ته خته که ی رنگی بکات. ئه وه نده ی نه برد و له کاتیکدا سایبی به و کاره هه لده ستا مامۆستایه ک گرتی و به شیوه یه کی تاییه تی تووره بوو، چونکه ئهمه له وانه ی زانستی ره وشتدا رووی دا.

ئهم مامۆستایه له به شیکی تری ژاپۆنه وه هاتوو و وا ده بینتی که کاری خۆخه ریککردنی مندالان به رابواردنیکه ی بی بایه خ وه ک کۆکردنه وه ی کوله که شتیکی زۆر بۆگه نه. وه هه میشه به بیانوی به رگری له نه ریتی باوی «سامۆرای» ده کرد، و که «کیومیون» ی حیکایه تخوانی به ناوبانگ له گه شتیکی هات و شیعه رکانی «ناناوبوشی» و میژووی ژپانی سه رده مه کۆنه کانی خۆینده وه، هه موو ئه و ئاهه نگانه ی «کیومیون» له گۆرپه پانی ئاهه نگه کاندای پیشکیشی کردن ئاماده بوو. سه ره رای ئه وه ی به ئاسایی خۆی ماندوو نه ده کرد بۆ ئه وه ی پی له سه ر گۆرپه پانی ئاهه نگه کان دابنی. ئهم مامۆستایه هیه چ مه ترسییه ک له وه دا نابینی قوتابیه کانی قه سیده کانی «ناینوا» که ریز له نه ریتی پاله وانه کۆنه کان لی دهنی بچرن، گه رچی ئه وه به دهنگیکی نووسا ویش بیت و ئیستا کاتیک سایبی دیت به بیده نگه ی بهری کوله که که ی رنگ ده کات له راده به ده ری تووره یی دهنگی ده له ریه وه.

هاواری به سەردا کرد: «تۆ مندالئیکی گیللی! هیچ دوارۆژئیک چاوه‌پروانی مندالئیکی له جۆری تۆ ناکات». دواى ئەو دەستی گرت بە سەر بەرى ئەو کوله‌که‌یهى که سایبى ماوه‌یه‌کی زۆره کاری تیدا ده‌کات. بئ ئەوهى بگری سایبى راست چاوى له مامۆستاکیه‌ی زه‌ق کرده‌وه.

کاتیک سایبى بۆ ماله‌وه گه‌رایه‌وه رهنگی روخسارى په‌رى بوو. بئ ئەوهى هیچ قسه‌یه‌که بکات. پیتی خسته سه‌رپاڵپشتی گه‌رمکه‌ره‌وه‌که و خه‌يالایى سه‌یری دیواره‌که‌ی ده‌کرد. پاش که‌مێک مامۆستاکیه‌ی سایبى گه‌يشته‌ مالى سایبى. و له‌به‌رئ‌وه‌ی ه‌يشتا باوکی له کارگه‌ی دارتاشیه‌یه‌که که کاری تیدا ده‌کات نه‌گه‌را‌بووه‌وه. هه‌موو تووره‌یی و ه‌یرشئیکی کرده‌ سه‌ر دایکی سایبى.

به‌ده‌نگئیکی تیز گوتی: ئەم جۆره ره‌فتارانە خیزان لئى به‌رپرسه، فرمانی دایک و باوکه و له‌ سه‌ریانه‌ چاودێری روونه‌دانى ئەم جۆره کارانه بکه‌ن.

دایکی سایبى بۆلاندی و به‌هه‌ستئیکی به‌ نازار و شله‌ژان داواى لئبووردنى کرد. له‌و کاته‌دا سایبى هه‌ولئى ده‌دا له‌ گۆشه‌که‌ خۆی به‌شارئته‌وه. مامۆستا رقابیه‌که‌ی به‌ ترسه‌وه‌ یه‌کسه‌ر روانیه‌ی ریزئیکی ته‌واوى کوله‌که‌ هه‌لواسراو و ئاماده‌کراوه‌که‌ی. ده‌شئى چی روو بدات ئەگه‌ر مامۆستاکیه‌ی بدیتبایه‌؟

له‌ کاتیکدا ناخى له‌ ترساندا ده‌له‌رزئى، به‌رده‌وام چاوه‌په‌رى له‌وه‌ خراپترى ده‌کرد. له‌ کۆتاییدا مامۆستاکیه‌ هه‌موو ئا‌خاوتنه‌که‌ی ته‌واو کرد و به‌تووره‌یه‌یه‌وه‌ ماله‌که‌ی جئ ه‌يشت و له‌ راده‌به‌ده‌رى بئزاریدا پیتی به‌ زه‌ويدا ده‌کئيشا. سایبى هه‌ناسه‌یه‌که‌ی هه‌وانه‌وه‌ی هه‌لکئيشا. دایکی سایبى ده‌ینالاند و به‌ سکالا و ناله‌وه‌ سه‌رزه‌نشئى ده‌کرد. له‌و کاته‌دا باوکی بۆ ماله‌وه‌ گه‌رایه‌وه، و هه‌ر که‌ گۆئیبیستی رووداوه‌که‌ بوو، یه‌خه‌ی کوره‌که‌ی گرت و زۆرى لئى دا، و هاواری به‌سەردا کرد: تۆ مندالئیکی خراپیت، و له‌م جیهانه‌دا ناگه‌يته‌ هیچ پله‌یه‌ک، نیازئیکی راسته‌قینه‌م هه‌یه‌ فریته‌ بدەمه‌ ده‌روه‌وه، بۆ سه‌ر شه‌قامه‌که‌، که‌ شوئینی خۆته‌. به‌رى کوله‌که‌ هه‌لواسراوى دیواره‌که‌ سه‌رنجى راکيشا، چه‌کوشه‌که‌ی هه‌لگرت، و بئ ئەوه‌ی وشه‌یه‌ک بلئیت، یه‌ک له‌ دواى یه‌ک ده‌بخسته‌ خواره‌وه‌ و ده‌یکردنه‌ پارچه‌پارچه‌ی بچووک، روخسارى سایبى په‌رى، به‌لام هیچى نه‌گوت. روژى دواى: مامۆستاکیه‌ی ئەو به‌رى کوله‌که‌یه‌ی سایبى که‌ ده‌ستی به‌سەردا گرت دایه‌ ده‌رگه‌وانئیکی پیره‌ که‌ له‌ قوتابخانه‌که‌ کارمه‌ند بوو. هه‌روه‌ک شئئیکی پیس هه‌لگرت گوتی: «ئهمه‌ بگه‌». ده‌رگه‌وانه‌که‌ به‌ره‌که‌ی بۆ ماله‌وه‌ برده‌وه، و به‌سه‌ر دیوارى ژووره‌ تاريکه‌که‌یدا هه‌لئواسی.

پاش رابووردنی دوو مانگ درگه‌وانه‌که هه‌ستی کرد له هه‌موو کات زیاتر پیویستی به پاره هه‌یه، بریاری دا به‌ری کوله‌که‌که بق دووکانی ده‌گمه‌نفرۆشی به‌ریت، به‌لکو چهند پارچه دراویکی له سایه‌دا ده‌ستکه‌وی. فرۆشیاره‌که به‌دیقه‌ت روانییه به‌ری کوله‌که‌که، خۆی وا پیشان دا که زۆر به‌ته‌نگیه‌وه نایه‌ت، و دایه‌وه ده‌ست درگه‌وانه‌که: «له‌وانه‌یه بق نرخه‌که‌ی پینج یه‌نت بده‌می».

درگه‌وانه‌که سه‌رسام و کاس بوو واقی ورمما، به‌لام له‌به‌رئه‌وه‌ی پیریکی بلیمه‌ت بوو به‌ساردییه‌که‌وه وه‌لامی دایه‌وه: «بیگومان له پیناو ئه‌م بره‌ پاره که‌مه‌دا ده‌ستبه‌رداری نابم» به‌کسه‌ر نرخه‌که‌ی بق ده یه‌ن به‌رز کرده‌وه. به‌لام هیتشتا درگه‌وانه‌که توند بوو.

له‌کۆتاییدا بازرگانه‌که ناچار بوو په‌نجا یه‌ن به‌نرخه‌ی کوله‌که‌که بدات. درگه‌وانه‌که به‌به‌ختیاریییه‌وه دووکانه‌که‌ی جی هیتشت. ئاسایی نییه که مامۆستاکان دیارییه‌که‌ی خۆرایه‌ی نرخه‌که‌ی بگاته مووچه‌ی سالانیکه‌ی زۆر بده‌نه که‌س. درگه‌وانه‌که ئه‌وه‌نده زیره‌ک بوو که ئه‌مه‌ی لای هیچ که‌س باس نه‌کرد. نه‌ سایه‌ی و نه مامۆستا که نه‌یانزانی کوله‌که‌که‌ی چی به‌سه‌ره‌ات. به‌لای زیره‌ک بوو، به‌لام به‌ راده‌یه‌که‌ی ته‌واو زیره‌ک نه‌بوو، به‌ بیریدا نه‌هات که ئه‌م بازرگانه به‌ری کوله‌که‌که به‌کۆکه‌ره‌وه‌یه‌که‌ی کوله‌که‌ی ده‌وله‌مه‌ند له ناوچه‌که‌دا به‌ شه‌ش سه‌د یه‌ن ده‌فرۆشیت.

ئێستا سایه‌ی سه‌رقالی تابلۆ چه‌وره‌کانیه‌تی، هیچ هه‌ستیکی به‌ نازاری به‌رامبه‌ر مامۆستا که‌ی و باوکی نییه، که هه‌موو کوله‌که‌ به‌ نرخه‌کانی کرده پارچه‌پارچه‌ی بچووک. به‌لام له‌به‌رئه‌وه‌ی سه‌رقالی وینه چه‌وره‌کانه باوکی به‌شینه‌ی ده‌ستی کرد به‌ سه‌رزنه‌شتکردنی.

تییینی:

شیجا ناویا سالی ۱۸۸۳ له‌ خیزانیکه‌ی سه‌ر به‌چینی به‌رزی کۆمه‌له‌ی ژاپۆنی له‌ دایک بووه و به‌ یه‌کتیک له‌ دوو گه‌وره نووسه‌ری سه‌رده‌می «میجی» ده‌ژمێردریت که تا سالی ۱۹۶۲ ژیان. سال ۱۹۰۶ قوتابخانه‌ی ته‌واو کرد و چوو به‌شی وێژیه‌ی ئینگلیزی له‌ زانکۆی تۆکیۆی شاهه‌نشاهی. به‌لام بق ئه‌وه‌ی به‌ته‌واوه‌تی خۆی بق ئه‌ده‌ب و داهینان ته‌رخان بکات وازی له‌ خویندن هینا، سالی ۱۹۶۰ چوو نێو کۆمه‌لی ئه‌دیبه‌ لاهکان، که کۆواریکه‌ تایبه‌ت به‌ ئه‌ده‌بی داهینانی بلاو ده‌کرده‌وه. ئه‌م چیرۆکه‌ سالی ۱۹۱۳ کاتیک له‌ ته‌مه‌نی سی سالی‌دا بوو بلاو کرایه‌وه.

سه‌رچاوه: کتییی «الشاعر النمر» «قصص یابانیه». هیام عه‌بدولحه‌مید کردوویه‌تی به‌ عه‌ره‌بی.